

Arrest

nr. 283 174 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 juni 2020. Op 24 juni dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 25 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische strekking. U bent op [x] 2004 geboren in Omarkhel, een dorp gelegen in het Aliabad district van de Afghaanse provincie Kunduz. U ging er tot de tweede graad naar school wanneer u moest stoppen om uw vader te helpen op de velden. U ging en niet naar de madrassa. Op een dag verdween uw broer [K.] plots. U en uw familie hadden geen idee wat er was gebeurd. Anderhalve of twee maand na de verdwijning van uw broer passeerde er enkele talibs op een motor. Ze zeiden dat u de broer was van [K.] en vroegen om met hen mee te gaan. U dacht dat zij mogelijks meer info over uw broer hadden en ging daarom met hen mee. De talibs wisten u te vertellen dat uw broer zich bij hen had aangesloten en gevangen genomen werd door de Amerikanen bij een raid. Hij werd overgebracht naar de gevangenis van Pul-eCharkhi. De taliban vertelde u ook dat ze nu wouden dat u hen vervoegde ter vervanging van uw broer. Ze namen u daarom mee naar Yacoubai waar verschillende jongens zaten. U kreeg daar fysieke training en u leerde er met wapens om te gaan. Na drie of vier dagen bij de taliban, brak er in de namiddag plotseling een gevecht uit waar de taliban moest vertrekken. Normaalgezien was er dan een iemand die jullie moest bewaken, maar die dag was hij niet verschenen voor zijn werk. Van zodra jullie door hadden dat alle talibs weg waren, besloten twee oudere jongens te vluchten. Ze braken de deur open en alle andere jongens vluchtten mee. Jullie kwamen uiteindelijk bij een weg uit die niet zo ver was van uw dorp. U ging dan ook naar uw huis. Eens thuisgekomen vertelde u uw vader wat u was overkomen. Hij begon regelingen te treffen voor uw reis. U bleef nog een nacht thuis waarna uw vader u naar de bazaar bracht. Hier waren nog twee dorpsgenoten die aan een reis naar Europa zouden beginnen die jullie vervoegden. Uw vader bracht u vervolgens naar Kabul waar de smokkelaar u en uw twee dorpsgenoten verder begeleidden. U reisde gedurende 11 maanden naar België waar u op 24 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele enveloppe en tazkara neer. U legt tevens de vertaling van uw tazkara neer evenals een dossier met bijkomende ondersteuning van uw lopend dossier dat documenten bevat over uw leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tijdens een groot deel van uw asielprocedure, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U hebt het CGVS er namelijk niet kunnen overtuigen dat uw broer zich aansloot bij de taliban, dat hij gevangen genomen werd door de Amerikanen en dat u hierdoor problemen kende met de taliban. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers danig tegenstrijdig, vreemd en merkwaardig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo hebt u het CGVS er vooreerst niet van kunnen overtuigen dat uw broer zich aansloot bij de taliban. U kon hier namelijk geen informatie over geven. U wist hierbij enkel te vertellen dat uw broer veel op zijn telefoon keek en plotseling vermist was en dat u pas achteraf door had dat hij waarschijnlijk bij de taliban zat (CGVS p.11-13). U kon hierbij geenszins uitleggen van waar de interesse kwam van uw broer om de taliban te vervoegen, noch welke aanwijzingen er waren dat uw broer zich aansloot bij de taliban (CGVS p.11-13). Uw broer ging namelijk niet naar de madrassa, uw vader sprak zich dagelijks uit tegen de taliban en uw broer kwam hier nooit tegen in (CGVS p.10, 12-13). U, noch uw vader hadden ooit een aanwijzing gezien dat hij mogelijks banden had met de taliban (CGVS p.13). Als uw broer, waarmee u samenleefde, zich stiekem had aangesloten bij de taliban kan evenwel verwacht worden dat u hier enige info over kan geven, in casu quod non. U kon hierbij zelfs niet verduidelijken hoe u wist dat uw broer banden had met de taliban (CGVS p.13). U maakt gezien u beknopte verklaringen dan ook niet

aannemelijk dat u een broer heeft die zich aansloot bij de taliban. De ongeloofwaardige verklaringen betreffende het profiel van uw broer worden overigens bevestigd door uw onaannemelijke verklaringen betreffende de arrestatie van deze broer. U verklaart namelijk dat u, noch uw familie, enige actie heeft ondernomen nadat uw broer plotseling op mysterieuze wijze verdween (CGVS p.12). Dat een familie volledig passief blijft terwijl een zoon vermist raakt, tart hierbij alle verbeelding. Zelfs wanneer jullie te horen kregen dat uw broer vastgehouden werd in de gevangenis van Pul-e-Charkhi verklaart u dat jullie niets deden (CGVS p.12). U gaf aan dat u geen contactgegevens had van uw broer en hem daardoor ook niet kon contacteren (CGVS p.12). U wist echter wel waar uw broer werd vastgehouden en kon dus naar deze gevangenis gaan om hem op te zoeken en te zien of hij hulp nodig had of u kon zich op zijn minst via via informeren naar zijn welzijn. Wanneer u dit gesuggereerd werd, kwam u niet verder dan de verklaring dat u niemand anders kende in deze gevangenis en u zo ook geen contact kon opnemen met uw broer (CGVS p.12). U moet evenwel geen interne contacten hebben in deze gevangenis om zich te kunnen vergewissen van het welzijn van uw broer. Dat u en uw familie geen enkele minimale poging heeft ondernomen om zich te informeren naar uw broer is dan ook volstrekt onaannemelijk. U kon het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat uw broer ooit gevangen gehouden werd in Pul-e-Charkhi. Gezien het ongeloofwaardige profiel van uw broer en diens gevangenschap, maakt u geenszins aannemelijk dat u in een verhoogd vizier zou gelopen hebben van de taliban. Uw verklaringen betreffende uw rekrutering door de taliban zijn bovendien ongeloofwaardig. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop u gerekruteerd werd, uw ontsnapping van de taliban en het gedrag dat u stelde na uw ontsnapping bevatten immers vaagheden en tegenstrijdigheden en stemmen bovendien niet overeen met de beschikbare informatie van het CGVS betreffende de rekruteringswijze door de taliban voor hun machtsovername in Afghanistan. Uit deze informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie "landeninformatie", document 3, p.7 en document 4, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 3, p.8). Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te voegen (zie "landeninformatie", document 3, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te voegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering (zie "landeninformatie", document 3, p.19). U bevestigt hierbij zelf ook aan dat u geen weet had van dwang bij andere personen of een systeem van de taliban om in uw herkomstregio jongens te rekruteren (CGVS p.14, 16). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 3, p.8, 9 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U ging namelijk nooit naar de madrasa en beschikt niet over militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS p.10). Geconfronteerd met deze info werd u gevraagd waarom de taliban zodanig veel energie zou steken om u te rekruteren terwijl ze reeds over voldoende rekruten beschikten. U kon hierbij slechts verwijzen naar uw broer die bij de taliban was en dat u hem moest vervangen aangezien hij in de gevangenis zat (CGVS p.15). Hierbij liet u na om te verklaren waarom de taliban specifiek in u zoveel interesse had dat ze u onder dwang zouden ontvoeren en hierbij een zeer afwijkende werkwijze zouden hanteren. Bovendien zou uw andere broer volgens uw redenering tevens gevaar gelopen moeten hebben. Hij verblijft volgens u evenwel probleemloos in uw dorp in Afghanistan (CGVS p.15). U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat u over zulk een interessant profiel beschikt dat de taliban de noodzaak voelde om u te dwingen om hun rangen te vervoegen. Hierbij dient er overigens op gewezen te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u in Afghanistan ooit elders heeft overnacht dan in uw eigen huis. Hierbij gaf u aan dat u enkel nog bij uw tante langs vaderszijde heeft overnacht (CGVS p.6). U liet hierbij na om enige vermelding te maken van uw verblijf bij de taliban van drie tot vier dagen, hetgeen uw verklaringen betreffende de rekrutering nogmaals volledig onderuit haalt. Hiermee geconfronteerd weet u deze aanzienlijke tegenstrijdigheid simpelweg toe aan een misverstand (CGVS p.16). De vraagstelling en uw antwoord waren evenwel helder en duidelijk, waardoor uw verklaring deze tegenstrijdigheid niet kan rechtzetten. Uw verklaringen betreffende uw rekrutering door de taliban worden overigens verder ondermijnd door de weinig aannemelijke verklaringen betreffende de wijze waarom u kon ontsnappen aan de taliban. Zo is het wel bijzonder opvallend dat de taliban plotseling al hun rekruten, waar ze reeds tijd en energie in hadden gestoken om hen mee te nemen en op te leiden, plots alleen achterlieten (CGVS p.12). Er zou toch kunnen verwacht worden dat ze iemand achter zouden laten om jullie te bewaken in afwachting van de komst van de bewaker, in casu quod non (CGVS p.12). Voorts is het wel bijzonder toevallig dat u samen met de andere jongens wegliep en zij meteen in de richting van uw dorp liepen, terwijl ze niet van uw dorp

afkomstig waren (CGVS p.12). U kon hierbij overigens geen coherente verklaringen afleggen over uw verblijfplaatsen na de ontsnapping van de taliban. Het betreft hier nochtans een essentieel onderdeel van uw asielrelaas en er kan dan ook enige coherentie verwacht worden. Zo gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat u voor uw vlucht naar Kabul een nacht in het huis van uw tante langs vaderszijde in de bazaar doorbracht (CGVS p.6). Later in het persoonlijk onderhoud gaf u dan weer aan dat uw vader u na uw ontsnapping van de taliban instrueerde om onmiddellijk met hem mee te komen en hij bracht u nog diezelfde dag via de bazaar naar Kabul (CGVS p.12). Nog later gaf u dan weer aan dat u na uw ontsnapping van de taliban eerst nog een nacht in uw eigen huis doorbracht alvorens u de volgende dag naar Kabul reisde (CGVS p.15). De verklaring dat u na uw ontsnapping van de taliban nog een nacht in uw eigen huis zou hebben verbleven is daarenboven zeer merkwaardig (CGVS p.15). U was immers net uit de handen van de taliban ontsnapt en enige omzichtigheid zou dan ook van u verwacht kunnen worden. Dat u niettegenstaande zonder enige veiligheidsmaatregel de nacht in uw eigen huis zou hebben doorgebracht waar de taliban u eenvoudigweg zou kunnen terugvinden tart hierbij dan ook alle verbeelding (CGVS p.16). Geconfronteerd met deze vaststelling slaagde u er niet in om een verklaring te bieden voor dit roekeloze gedrag (CGVS p.16). Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat het wel bijzonder toevallig is dat net op de dag dat u moest vluchten, noch twee dorpsgenoten klaar stonden om aan hun reis te beginnen (CGVS p.7-8, 15). Dat jullie timing zo op elkaar was afgestemd is danig opvallend dat het vermoeden rijst dat jullie reeds langer een afspraak hadden om te vluchten waardoor de aanleiding voor uw vlucht elders lijkt te liggen dan de rekrutering door de taliban. Verder benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”. Wat betreft de bijkomende ondersteuning van uw dossier die op 2 juni 2022 werd toegevoegd door uw advocaat dient er op gewezen te worden dat alle documenten die u toevoegde aan dit dossier betrekking hebben op uw functionering in België en geenszins verband houden met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Daar waar uw advocaat vermeldt dat u louter omwille van uw verblijf in België, uw westerse kledij en uw vriendin in België een risico zou lopen op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wenst het CGVS op te merken dat u nalaat in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lange verblijf in België, uw klederdracht en vriendin, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het

duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ali Abad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in

Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille

van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Uw tazkara en de vertaling ervan heeft immers enkel betrekking op uw identiteit en herkomst die niet betwijfeld worden in de bovenstaande appreciatie. De enveloppe die u neerlegt geeft enkel aan dat die verstuurd werd van Kabul, hetgeen tevens geen invloed heeft op de bovenstaande beslissing. De bijkomende ondersteuning van uw advocaat werd hierbij reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij brengt eerst aan dat haar leeftijd een zeer belangrijk element is en uiterst relevant om haar geloofwaardigheid te beoordelen. Haar leeftijd wordt ook niet betwist. Ze kwam in juni 2020 aan in België. Ze was op dat moment 15 jaar oud. Tijdens het persoonlijk onderhoud was ze nog steeds minderjarig. Ze verliet Afghanistan een jaar voordien op 14-jarige leeftijd. Ze stelt dat ze op heden net 18 jaar oud is. Volgens haar maakt haar leeftijd haar kwetsbaar en is er door het Commissariaat-generaal te weinig rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel, noch bij het opstellen van de vragen, tevens niet bij het onderhoud en ook niet bij de beoordeling van het asielrelaas. Ze stelt dat ze aankwam in België in juni 2020 en onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Ruim twee jaar later werd er een beslissing genomen omtrent haar asielverzoek.

Vervolgens citeert de verzoekende partij artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Ze zet uiteen dat het in het belang van het kind is dat haar verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld. Er moet met name rekening worden gehouden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep. Ze betoogt dat alle belevenissen waarover ze verteld heeft, hebben plaatsgevonden toen ze 14 jaar oud was. De verzoekende partij voert aan dat er verschillende bepalingen zijn dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden. Minderjarige kinderen worden volgens haar steeds opgenomen in de lijst van kwetsbaren. Vervolgens citeert ze artikel 20, lid 3 van de kwalificatierichtlijn, artikel 1, 12° van de

Vreemdelingenwet, artikel 24 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 22bis van de Grondwet. Volgens haar houdt het Commissariaat-generaal geenszins rekening met het hoger belang van het kind, hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Ze meent dat de drempel van het Commissariaat-generaal over kennis en detaillering veel te hoog ligt waardoor het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden. Ze meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel. Ze betoogt dat er niet enkel een beoordeling moet worden gemaakt inzake de procedurele noden maar met de geschetste elementen van kwetsbaarheid dient ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling ten gronde. In dit opzicht wenst ze graag te verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 245 271 waarin een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd vernietigd omwille van het gegeven dat het Commissariaat-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoeker om internationale bescherming bij het beoordelen van zijn verklaringen in kwestie. Ze citeert vervolgens uit bovenvermeld arrest.

2.3. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er vele zaken niet aannemelijk zijn in haar relaas en acht het niet geloofwaardig. De commissaris-generaal lijkt echter volgens haar te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen. De term '*een gegronde vrees voor vervolging*' bevat een objectief en een subjectief element. Volgens haar is het objectieve element doorslaggevend en leidt het er toe dat de vrees gegronde en redelijk moet zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens. Deze objectieve gegevens zijn onder meer: de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie. Het subjectieve element spitst zich volgens haar toe op het gegeven dat een verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, de achtergrond en de leeftijd bepalend zijn. Ze zet uiteen dat om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen een individueel onderzoek moet gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht dient te worden genomen, onder meer de intellectuele vermogens en de leeftijd zijn van belang. Dit volgt volgens haar uit artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat ze duidelijk in een kwetsbare toestand was ten tijde van haar persoonlijk onderhoud als niet-begeleide minderjarige met een medische problematiek. Ze vertelt over gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden toen ze nog een kind was. Ze voert aan dat ze laaggeschoold is en haar intellectuele vermogens beperkt zijn. Daarbovenop heeft ze een aanzienlijke bagage.

De verzoekende partij legt uit dat de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat haar broer bij de taliban was omdat ze er niet zoveel over weet. Het mag volgens haar evenwel duidelijk zijn dat ze op vandaag nog altijd niet zeker weet wat de precieze band tussen de taliban en haar broer was. Voor haar is het onduidelijk of de broer een echte talib was of niet. Ze kon er dus niet veel over weten omdat haar broer dit verborgen hield voor de familie. Ze verklaarde niettemin wel dat ze zag dat haar broer vaak heimelijk op zijn mobiele telefoon bezig was. Ze meent dat de sympathie voor, dan wel de aansluiting bij de taliban dat ook iets recent moet zijn geweest. Overigens is ze allesbehalve trots op de banden van haar broer met de taliban en zou ze nooit zo iets onsympathiek verzinnen.

Ze stelt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat aan de verdwijning van haar broer geen geloof kan worden gehecht gezien de passieve houding van de familie. Ze legt uit dat haar vader weldegelijk rondgevraagd heeft om zijn zoon maar hij niet wist waar te beginnen. Volgens haar had niemand iets gezien. Er is volgens haar ook geenszins een sterke administratie in Afghanistan en het is helemaal niet zo gemakkelijk om een verdwijning aan te geven. Er zijn immers geen foto's van haar broer, geen ID-documenten, zijn geboorte werd niet geregistreerd en dergelijke meer. Laat staan dat er een gespecialiseerde instantie voor dergelijke zaken is. Daarenboven zijn tijdelijke verdwijningen en ontvoeringen zeer frequent binnen Afghanistan. Volgens haar plaatst de commissaris-generaal haar verklaringen geenszins in de Afghaanse context. Ze meent dat er niet veel anders opzit dan rondvragen aan de buurtbewoners, en hopen dat iemand anders met info naar hen toekomt. Toen zijn zij inderdaad te weten gekomen dat hij werd opgesloten in de gevangenis.

De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal haar gedwongen rekrutering door de taliban niet gelooft omdat dit volgens de landeninformatie immers geen gangbare praktijk zou zijn. Ze wenst er echter op te wijzen dat het zelden gebruik maken van een praktijk geenszins inhoudt dat de praktijk niet gebeurt. Ze wijst erop dat er wel een gedwongen rekrutering is wanneer er een acute nood is aan manschappen. Ze meent dat de taliban haar gedwongen trachtte te rekruteren dus niet strijdig is met de informatie in het administratief dossier. Ze voert verder aan dat de commissaris-generaal stelt dat ze in het begin van het interview niet heeft vermeld dat ze enkele nachten bij de taliban heeft verbleven toen aan haar werd gevraagd of ze ooit elders sliep dan in haar eigen huis. Dit is volgens haar echter een pure

drogreden. Het is meer dan logisch dat ze niet denkt aan haar gevangenne bij de vraag “*overnachtte u ooit elders*”. Volgens haar heeft deze vraag een heel andere insteek. Het louter niet vermelden van de overnachting bij de taliban in het begin van het interview, wanneer er algemene vragen worden gesteld, is dan ook geen tegenstrijdigheid maar eerder een loutere vergetelheid.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal aan haar ontsnapping geen geloof hecht omdat de afwezigheid van de bewaker op het moment van het gevecht bijzonder opvallend is. Ze wenst er evenwel op te wijzen dat ze duidelijk verklaard heeft dat de taliban op dat moment onverwachts werd aangevallen en dus al hun manschappen zich naar het gevecht begaven. Het is volgens haar dan ook niet bevreemdend dat alle manschappen zich begeven naar de plaats van het incident om zo hun overwinning te verzekeren. Verder vindt de commissaris-generaal het toevallig dat alle jongens richting haar dorp liepen. Het is echter volgens haar evenwel niet zo vreemd dat de taliban jongens rekruteert van de dichtstbijzijnde dorpen. Verder stelt ze dat de commissaris-generaal poneert dat ze tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over het al dan niet overnachten bij de tante voor het vertrek. Ze meent echter dat een lezing van het de notities van het persoonlijk onderhoud leert dat de verklaringen voor interpretatie vatbaar zijn. Vervolgens verwijst ze naar pagina 6, 12, 15 en 16 van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Ze geeft toe dat de verklaringen enigszins verwarrend zijn maar dat ze wel steeds volgehouden heeft naar de bazaar te zijn gegaan waar haar tante woonde. Ze gaf ook toe in het interview dat ze haar relaas initieel een beetje heeft gedramatiseerd omdat personen haar hadden gezegd dat het beter zou zijn. Vervolgens verwijst ze naar de toepasselijke passage in het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Ze meent echter dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening houdt.

2.4. De verzoekende partij wijst de commissaris-generaal erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van de vrees tot vervolging. Ze verwijst naar een arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021. Ze stelt dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug, als tiener, Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef. In de bijkomende ondersteuning werd deze vrees duidelijk uiteengezet. Ze legt uit dat ze jaren terug, als niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verliet en intussen jaren in Europa verblijft. Op heden is zij nog steeds een tiener. Ze stelt dat ze intussen goed Nederlands spreekt, zich heeft aangepast aan de Westerse waarden en consequent school loopt. Ze verwijst vervolgens naar een verklaring van haar leerkracht. Deze stelt volgens haar dat ze nooit Afghaanse kledij draagt en ze intussen een liefde heeft. Ze betoogt dat ze zich duidelijk inzet op het vlak van bijleren (zowel de taal als op school) en ze werkt waar het kan. Het kan volgens haar dan ook niet ontkend worden dat ze minstens als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan door haar activiteiten hier, haar aanpassing aan het Westen en te meer door het lang verblijf in België sedert zeer jonge leeftijd. Ze meent dan ook effectief verwesterd te zijn. Ze verwijst naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie die een beeld schetsen van het risico die Afghanen lopen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen. Ze haalt verder aan dat het Commissariaat-generaal stelt dat de mate van waarschijnlijkheid van vervolging afhangt van risicobepalende omstandigheden zoals geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon zonder evenwel deze criteria toe te passen *in casu*. De verzoekende partij voert aan dat ze zelf progressieve genderrollen hanteert. Ze verwijst naar eerdere aangehaalde algemene landeninformatie en stelt dat vooral jonge Afghanen wie in hun kinder- en tienerjaren in het buitenland hebben verbleven vervolging riskeren omdat men ervan uitgaat dat zij door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Daarnaast meent ze dat ze ook zou opvallen vanwege haar uiterlijk. Ze is immers Westers gekleed en volgens haar is haar attitude aangepast. Daarenboven zou ze logischerwijze terugkomen via de luchthaven in bezit van de nodige reisdocumenten. Ze is ervan overtuigd dat hierdoor alleen al haar verblijf in het buitenland boven water zou komen. Ze zet uiteen dat ze als kind Afghanistan verliet en de objectieve landeninformatie aantoont dat haar vrees omwille van haar langdurig verblijf tijdens haar jonge tienerjaren in het buitenland weldegelijk gegrond is. Dit zijn risicobepalende factoren *in casu* die volgens haar de waarschijnlijkheid van vervolging moeten bijtreden. Vervolgens verwijst ze opnieuw naar algemene landeninformatie die stelt dat het op heden niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben, zullen behandelen. Ze oppert dat het Commissariaat-generaal dan ook averechtse conclusies uit dit rapport trekt om vast te stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar bij terugkeer. Vervolgens verwijst ze naar het arrest van 30 oktober 2019 en 27 november 2020 van de Raad. Deze arresten brengen volgens haar naar voor dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zich identificeren met Westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of zelfs als spionnen. Zelfs het louter lang verblijf in een Westers land, zeker tijdens de jonge jaren, zou *ipso facto* problematisch zijn bij terugkeer.

Ze meent dat de daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging onder meer door geweld door de taliban, familieleden en conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen. Ze stelt dat ze haar vrees op grond van haar verblijf in het buitenland ook letterlijk heeft aangehaald. Ze kwam als tiener aan in Europa en verblijft hier inmiddels jaren. Ze heeft bovendien ernstige psychische moeilijkheden. Ze voert aan dat de Raad reeds de nood erkende aan bescherming voor vermeende verwestering van Afghanen in verschillende arresten. Nu de taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan is het risico op vervolging volgens haar significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia dat de taliban hanteert. Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt volgens haar een groot risico om te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag. Ze meent dan ook dat een onderzoek van de vluchtelingenstatus een toekomst gericht onderzoek vereist dat de commissaris-generaal *in casu* helemaal niet adequaat heeft verricht. De verzoekende partij betoogt dat in het licht van hogervermelde informatie niet ernstig is te noemen. De objectieve landeninformatie en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie is een voldoende indicatie. Ze is dan ook van mening dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

2.5. De verzoekende partij geeft aan dat ze reëel gevaar loopt nu de taliban aan de macht is in Afghanistan. Indien ze zou worden teruggestuurd naar haar land van herkomst bestaat er volgens haar een realistisch risico dat ze ernstige schade zou oplopen. Vervolgens verwijst ze naar artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert ze aan dat de commissaris-generaal van oordeel is dat geen enkele van deze situaties van toepassing is op haar geval. Ze stelt dat zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas het Commissariaat-generaal niet vrijgesteld is van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van 28 juni 2018 met nummer 206 172. Ze meent dat haar specifieke profiel hierbij in rekening moet worden gebracht.

Ze brengt naar voor dat een Afghaanse verzoeker voorheen de subsidiaire bescherming kreeg toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht had. Ze vindt het dan ook frappant dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend. Ze zet uiteen dat het vernieuwde beleid van het Commissariaat-generaal wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht heeft kunnen claimen. Ze verwijst naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Ze is van oordeel dat de Raad in deze zaak, waarbij dezelfde argumentatie en landeninformatie werden gebruikt als *in casu*, geen landeninformatie voorligt waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken. Vervolgens geeft ze een weergave van de bronnen die in bovenvermeld arrest werden gebruikt en de *in casu* toegevoegde bronnen. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal verder ook toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare bronnen en informatie aanwezig zijn en er actueel wel voldoende informatie aanwezig is die een significante daling van het willekeurig geweld objectiveren. Vervolgens citeert ze uit bovenstaand arrest. Ze vindt het dan ook verbazend dat het Commissariaat-generaal zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan. Ze legt uit dat de commissaris-generaal stelt dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties van oordeel zijn dat de situatie verbeterd zou zijn, hetgeen op zich bijzonder vaag is. Ze wenst aan te halen dat de bronnen die de commissaris-generaal aanhaalt, zelf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds bijzonder volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij hun terugkeer. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze voert aan dat haar regio van herkomst, de aanwezigheid van ISKP in combinatie met de hierboven geschetste omstandigheden, haar verblijf in het buitenland, haar jeugdige leeftijd, alsook de preciaire humanitaire en economische toestand van haar familie in Afghanistan op zich persoonlijke omstandigheden uitmaken die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen haar regio.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal opnieuw een algemene theoretische uiteenzetting over de algemene toepasbaarheid van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op Afghanistan doet. Ze voert aan dat de commissaris-generaal in eerdere beslissingen zonder meer argumenteerde dat de situatie niet door de actor, de taliban, werd veroorzaakt. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en een rapport met algemene landeninformatie. Ze meent dat er tot op heden onvoldoende betrouwbare info voorhanden is ter vorming van een beleid. Ze zet uiteen dat de actor in

Afghanistan weldegelijk de overheid is, met name de taliban, voor wat betreft de precare humanitaire situatie. De desastreuze menselijke situatie wordt weldegelijk intentioneel en overwegend veroorzaakt door het bewind van de taliban. Zelfs al zou de socio-economische situatie niet te wijten zijn aan de taliban, dan kan er volgens haar nog steeds subsidiaire bescherming worden toegekend. Ze verwijst tenslotte naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan.

2.6. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.7. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de linken van onder meer de volgende rapporten, artikelen en arresten:

- Hataway en Foster, *'The law of refugee status'*, 2014;
- UNHCR, *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 September 2020 ;
- Nansen rapport 2021/11;
- CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* van april 2022;
- EASO, *"Afghanistan Security Situation"* van juni 2021;
- EASO, *"Afghanistan Security Situation Update"* van september 2021;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- UN Secretary General, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"*;
- EASO, *"Country Guidance: Afghanistan"* van november 2021;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022;
- HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67;
- GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022;
- ASYLOS, *"Afghanistan COI Repository"*, 1st September 2021-15 Jun 2022 ;
- ACLED, *"REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN"*, 28 MAY-3 JUNE 2022, 9 June 2022;
- International Institute for Strategic Studies, *"Conflict in Afghanistan: A new regional security map and statebuilding implications since the Taliban takeover"*, 11 May 2022;
- ToloNews, *"EU 'Concerned' by Reports of Civilian Casualties in Panjshir"*, 11 May 2022;
- jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000;
- Human Rights Watch, *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, 29 oktober 2021;
- Amnesty international, *"Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity an false promises"*, 15.08.2022;
- UNICEF, *"Afghanistan Humanitarian Situation Report"* van 1-31 May 2022;
- AREU, *"Afghanistan Covid-19 Poverty Report"*, 1 June 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 22 november 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;

- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

3.2. Op 28 november 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarbij ze verwijst naar onder meer de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt en volgende documenten:

- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 16-22 July 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 23-29 July 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 30 July-5 August 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 6-12 August 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 10-16 September 2022;
- Regional Overview: "South Asia and Afghanistan", 17-23 September 2022;
- ASYLOS, COI Repository, 21/09/2021-28/09/2022;
- HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, "Humanitarian Programme Cycle 2022", JANUARY 2022;
- Human Rights Watch, *Afghanistan: "Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger"*, 11/08/2022
- Human Rights Watch, *"Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban"*, 04/08/2022;
- United States Institution of Peace, *"A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises"*, 17/08/2022;
- UNHCR, "Funding Update", 2022;
- Verschillende loonbrieven op naam van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voegt hier verder aan toe dat ingevolge artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet er bij een verzoek om internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en de commissaris-generaal geldt. Dit resulteert volgens haar in het dragen van een gedeelde bewijslast. Ze voert aan dat de commissaris-generaal actief dient mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet de commissaris-generaal nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. Dit heeft de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij niet gedaan.

4. bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tijdens een groot deel van uw asielprocedure, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat de drempel van kennis en detaillering die door de commissaris-generaal gehanteerd wordt te hoog is, er geen rekening is gehouden met haar kwetsbare profiel en haar jonge leeftijd. De Raad stelt echter vast na een grondige lezing van het administratief dossier dat door de commissaris-generaal wel degelijk rekening is gehouden met deze elementen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen op welke wijze deze procedurele noden zouden zijn geschonden.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag van worden uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan te zijn ontvlucht nadat ze was ontsnapt uit een trainingskamp van de taliban. Ze kwam daar terecht omdat ze gedwongen werd om de plaats van haar broer in te nemen. Haar broer was een talib maar werd gevangengenomen door Amerikanen in Afghanistan. Toen ze thuiskwam heeft ze haar familie op de hoogte gesteld. Haar vader begon regelingen te treffen voor haar

reis. Ze vluchtte met behulp van een smokkelaar en twee dorpsgenoten uit Afghanistan. Ze vreest bij haar terugkeer te worden gedood door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier. Een originele enveloppe, haar taskara en een dossier dat informatie bevat over haar leven in België zoals privéfoto's, loonbrieven en schoolrapporten. Met een aanvullende nota worden ook nog extra loonbrieven neergelegd.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De taskara die door verzoekende partij wordt neergelegd en de bijhorende vertaling, kunnen enkel het bewijs geven van identiteit en herkomst. Deze worden echter niet ter discussie gesteld door de commissaris-generaal.

De enveloppe geeft enkel aan dat deze verstuurd werd en afkomstig is van Kabul. Dit geeft echter geen bewijs van het door de verzoekende partij naar voor gebrachte vluchtrelaas.

De privéfoto's, schoolrapporten en loonbrieven geven een beeld van het leven van de verzoekende partij in België maar hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft haar vluchtrelaas. Aangezien deze documenten eventueel van belang kunnen zijn of een ondersteunende waarde kunnen hebben bij de beoordeling van de (gepercipieerde) verwestering van de verzoekende partij, zullen deze bij dit onderdeel (zie punt 8.4.1 en volgende) onderzocht worden.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken door het feit dat haar broer zich heeft aangesloten bij de taliban, dat ze gevangengenomen werd door de taliban en hierdoor problemen had met de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de verzoekende partij niet kan overtuigen dat haar broer zich heeft aangesloten bij de taliban omdat (i) ze hierover geen informatie kon geven buiten het feit dat hij veel op zijn gsm keek, plotseling vermist was en ze pas achteraf wist dat hij zich waarschijnlijk bij de taliban had aangesloten, (ii) ze niet kon uitleggen vanwaar de interesse van haar broer kwam om de taliban te vervoegen, noch welke aanwijzingen er waren dat haar broer zich had aangesloten bij de taliban aangezien haar broer nooit naar de madrassa ging, haar vader zich dagelijks uitsprak tegen de taliban en haar broer hier nooit tegenin kwam, (iii) de verzoekende partij en haar vader nooit aanwijzingen hebben gezien dat hij mogelijks banden had met de taliban, (iv) er van de verzoekende partij kan verwacht worden dat als haar broer, met wie ze samenleefde, zich effectief had aangesloten bij de taliban, ze hier effectief informatie over kon geven maar dit niet het geval is;

- de verzoekende partij onaannemelijke verklaringen aflegt over de arrestatie van haar broer daar (i) zij en haar familie geen actie hebben ondernomen toen haar broer plotseling op mysterieuze wijze verdween, (ii) zij en haar familie niets deden toen ze te horen kregen dat haar broer in de gevangenis werd vastgehouden, (iii) ze stelt dat ze geen contactgegevens hadden van haar broer en daarom geen contact konden opnemen maar dit niet logisch is aangezien de familie wel wist in welke gevangenis haar broer was opgesloten en dus naar de gevangenis kon gaan om naar hem te informeren;

- ze ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar rekrutering door de taliban aangezien (i) ze niet aannemelijk maakt dat ze in het vizier van de taliban zou lopen omdat ze ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het profiel en de gevangenschap van haar broer, (ii) er geen sprake is van systematische gedwongen rekrutering bij de taliban en ze zelf stelt dat ze geen weet heeft van dwang bij andere personen of een systeem van de taliban om in haar herkomstregio jongens te rekruteren, (iii) ze niet over het profiel beschikt waarnaar de taliban op zoek gaan in het geval van gedwongen rekrutering, (iv) als ze effectief gedwongen zou zijn om haar broer te vervangen, haar andere broer ook gevaar zou moeten lopen maar dat deze volgens de verzoekende partij probleemloos verblijft in Afghanistan;

- ze weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de wijze waarop ze is kunnen ontsnappen aan de taliban daar (i) het bijzonder opvallend is dat de taliban al hun rekruten onbewaakt zouden achterlaten, (ii) het bijzonder opvallend is dat ze samen met andere jongens wegliep en zij meteen in de richting van het dorp van de verzoekende partij liepen hoewel ze niet van dit dorp afkomstig waren, (iii) ze geen coherente verklaringen kon afleggen over haar verblijfplaatsen na haar vlucht van de taliban, (iv) dat het eerder roekeloos is om na haar vlucht nog een nacht thuis door te brengen hoewel de taliban haar daar kunnen vinden en ze geen afdoende verklaring hiervoor kan geven en (v) het bijzonder toevallig is dat net op het moment van haar vlucht nog twee dorpsgenoten klaar stonden om aan hun reis te beginnen, wat doet vermoeden dat deze personen reeds lang een afspraak hadden om samen te vluchten en de aanleiding van de vlucht dus anders is dan de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zo is haar verklaring dat ze niet zeker is of haar broer talibanstrijder is, niet in overeenstemming met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Tijdens dit onderhoud heeft ze een aantal keer uitdrukkelijk verklaard dat haar broer banden had met de taliban (NPO, p. 11-13). Ze verklaart hier echter ook een aantal keer dat ze niet weet of dit echt de taliban was of niet (NPO, p. 13). Deze laatste verklaring is weinig consistent met haar eerdere verklaring dat ze na de verdwijning van haar broer voorhoudt te zijn gerekruteerd geweest door taliban omdat zij haar broer moest vervangen en er vier dagen heeft verbleven (NPO, p.12). Het is eerder opmerkelijk dat ze niet zou weten door welke organisatie, de taliban of een andere organisatie, ze werd vastgehouden. Ze maakt ook op generlei aannemelijk waarom ze hiervan niet op de hoogte zou zijn of door welke organisatie ze zou zijn vastgehouden. Overigens wordt in het verzoekschrift zelf aangehaald dat de verzoekende partij allesbehalve trots is dat haar broer banden had met de taliban en dat ze nooit zo iets onsympathiek zou verzinnen. Ze stelt hier dus wederom dat ze aangesloten was bij de taliban dus spreekt ze haar verweer, dat ze nog altijd niet weet bij welke organisatie haar broer was aangesloten, tegen.

Ook de opwerping dat haar vader heeft rondgevraagd na de verdwijning van haar broer kan niet worden volgehouden. De verzoekende partij stelt immers uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze niets hebben gedaan om haar broer terug te vinden. (NPO, p. 12). Dit verweer is dan ook een loutere poging om de vastgestelde onaannemelijkheden van de commissaris-generaal te vergoelijken, zonder deze echter met objectieveerbare elementen te onderbouwen. Het betreft een loutere *post-factum* verklaring die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder stelt de verzoekende partij dat het niet is omdat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, dit niet inhoudt dat de praktijk niet plaatsvindt. Na lezing van het administratief dossier slaagt de verzoekende partij er echter niet in, en zij doet dit ook niet in het verzoekschrift, om aannemelijk te maken waarom zij gedwongen werd de plaats van haar broer in te nemen hoewel zij niet over het gewenste profiel beschikt voor gedwongen rekrutering zoals blijkt uit de landeninformatie. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om deze elementen naar voor te brengen en *in casu* slaagt ze er niet in dit te doen.

De verzoekende partij kan wel worden gevolgd wanneer ze stelt dat het niet vermelden van het overnachten bij de taliban in het begin van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal eerder een vergetelheid dan een tegenstrijdigheid is (NPO, p. 6) Dit volstaat echter niet om de conclusie, over het niet-aannemelijk zijn van de bovenvermelde essentiële punten van het asielrelaas, van de commissaris-generaal te weerleggen.

De naar voor gebrachte verklaring in het verzoekschrift dat de taliban alle manschappen naar de plaats van het gevecht stuurt kan ook niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban niemand zou achterlaten om hun centrum te bewaken ook al vindt er in de omgeving een gevecht plaats. Zeker als er zich in dit centrum jongeren bevinden die door hen worden vastgehouden. Hoe dan ook kan dit het oordeel van de commissaris-generaal niet weerleggen. De vaststelling van de commissaris-generaal dat

het opvallend is dat alle jongeren zich naar het dorp van de verzoekende partij begeven, kan de verzoekende partij ook niet weerleggen. Haar bemerking dat het niet vreemd is dat de vastgehouden jongeren naar haar dorp liepen aangezien de taliban jongeren rekruteert uit de nabije omgeving, botst met de verklaringen van de verzoekende partij. Ze stelt tijdens het persoonlijk onderhoud immers letterlijk dat ze niemand van die jongens kende. Als de jongeren die bij haar waren opgesloten van haar regio waren dan zou ze deze tenminste oppervlakkig moeten kennen. Dit is echter, volgens haar verklaringen, niet het geval.

De verzoekende partij stelt als laatste dat ze weldegelijk steeds heeft volgehouden dat ze bij haar tante in de bazaar heeft overnacht voor haar vertrek. Dit is echter in tegenstelling met haar verklaringen waarbij ze stelt dat ze de nacht volgend op haar thuiskomst nog thuis had doorgebracht en daarna naar de bazaar in Kabul vertrok (NPO, p. 15). Haar tante woont echter volgens haar verklaringen in de bazaar nabij het districtscentrum van Aliabad. De uiteenzetting in het verzoekschrift dat ze steeds heeft volgehouden naar haar tante te zijn geweest, kan dus geen verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid.

Aldus blijft de verzoekende partij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

8.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

8.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en in de door haar bijgevoegde bijkomende ondersteuning aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat (i) ze als tiener Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen heeft verbleven gedurende jaren, (ii) ze goed Nederlands spreekt, (iii) zich heeft aangepast aan de Westerse waarden, (iv) ze consequent school loopt, (v) ze nooit Afghaanse kledij draagt, (vi) ze een liefde heeft, (vii) zich inzet op het vlak van bijleren, (viii) progressieve genderrollen hanteert, (ix) ernstige psychische moeilijkheden heeft en (x) het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de mate van waarschijnlijkheid dat vervolging afhangt van risicobepalende factoren zonder dat hiermee rekening gehouden is waardoor haar vrees niet zorgvuldig is onderzocht en beoordeeld.

8.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2.7. en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de

machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on*

promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media

platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

8.4.3. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

8.4.4. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

8.4.5. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

8.4.6. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

8.4.7. Vooreerst maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden

problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. De kleding die zij in België draagt, kan bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Dit is niet van die aard om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij toont niet aan dat het aanpassen van haar kledingstijl een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haren hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is geboren in 2004 en heeft volgens haar verklaringen Afghanistan verlaten in juli 2019. Bij haar vertrek was de verzoekende partij aldus 15 jaar oud. De verzoekende partij was voor haar vertrek al deels gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Zij toont niet aan dat zij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid, heden niet langer kent. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van twee jaar in België, zonder meer, maakt verzoekende partij, die heden 18 jaar oud is, geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Dit neemt uiteraard niet weg dat verzoeker op jonge leeftijd (16 jaar) in België is toegekomen en hier naar school gegaan is. De verzoekende partij legt echter geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat zij verwesterd is of zich effectief westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Uit een loutere verdere scholing in België kan geen verwestering worden afgeleid. Gezien haar vorming en opleiding in Afghanistan alwaar zij tot de tweede graad naar school gegaan is, kan bovendien niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Het gegeven dat de verzoekende partij goed Nederlands spreekt, consequent school loopt, nooit Afghaanse kledij draagt, zich inzet op het vlak van bijleren en in België tewerkgesteld is, toont aan dat zij zich aanpast aan de omstandigheden van haar verblijf alhier. Dit tonen de privéfoto's eveneens aan. Echter dit toont niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen, zoals opgelegd door de taliban. In het kader van haar beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in haar hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door haar alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt, terwijl het echter aan de verzoekende partij toekomt om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet mag worden verwacht dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe echter in gebreke. Een loutere opwerping dat ze zich heeft aangepast aan de Westerse waarden volstaat niet om als verwesterd te worden beschouwd aangezien ze nalaat om *in concreto* aan te tonen wat de invloed is van deze aanpassing en waarom ze hierdoor verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd. Ook de opwerping dat ze progressieve genderrollen hanteert zonder dit verder te onderbouwen of aan te tonen volstaat in dit opzicht niet. Het betreft op deze manier echter een blote bewering die door niets wordt ondersteund in het verzoekschrift of in het administratief dossier. Voorts kan uit de loutere omstandigheid dat zij een feitelijke relatie heeft met een Belgisch meisje – waarover de verzoekende partij voorts geen enkele verdere toelichting verschaft – niet blijken dat zij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor haar bijzonder belangrijk is om haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. De verzoekende partij

toont niet aan dat zij door haar relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze ernstige psychische moeilijkheden heeft, blijkt nergens uit het administratief dossier of in het verzoekschrift dat de verzoekende partij effectief met psychische problemen kampt. Dit is dan ook een blote bewering die nergens staving vindt of wordt onderbouwd.

De verzoekende partij stelt verder dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de mate van waarschijnlijkheid dat vervolging afhangt van risicobepalende factoren en dat hierdoor haar vrees niet zorgvuldig is onderzocht. Er moet worden herhaald dat het de verzoeker om internationale bescherming is die de elementen moet naar voor brengen die zouden kunnen wijzen op zijn eventuele verwestering. In dat opzicht heeft de verzoekende partij, tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, volledig nagelaten deze elementen zelf naar voor te brengen. Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 namelijk op 21 oktober 2021. Ze was dus al reeds op de hoogte van de veranderde omstandigheden en wat de gevolgen zouden zijn van haar eventuele verwestering bij haar terugkeer naar Afghanistan. Verder blijkt dat de verzoekende partij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (NPO, p. 11). Op deze manier had ze kunnen te weten komen hoe haar familie of de gemeenschap kijkt naar Afghansen die het land zijn ontvlucht en wat de eventuele gevolgen zouden zijn van haar terugkeer. Bovendien wijzen deze contacten erop dat de verzoekende partij nog steeds een sociaal netwerk heeft in Afghanistan waarop ze kan terugvallen bij haar eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verder moet ook nog worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op het einde van het persoonlijk onderhoud vraagt of zij of haar advocaat nog iets toe te voegen heeft aan haar verklaringen (NPO, p.20, p.22). De verzoekende partij stelt dat zij alles heeft kunnen verklaren en haar advocaat wil nog benadrukken dat mensen die in het Westen hebben verbleven en terugkeren geïdoleerd worden bij terugkeer naar Afghanistan. Ze laat echter volledig na om verder uit te werken waarom zij *in concreto* het risico loopt om geïdoleerd te worden door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Het is dan ook niet redelijk van de verzoekende partij om de commissaris-generaal te verwijten dat hij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar vermeende verwestering, nu zij zelf slechts terloops en in algemene bewoordingen heeft aangebracht dat terugkeerders uit het Westen een eventueel risico lopen in Afghanistan. De Raad ziet dan ook niet in waarom hiervoor de beslissing van de commissaris-generaal zou moeten worden vernietigd.

De verzoekende partij voert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. Bij de gedane beoordeling in voormeld arrest wordt rekening gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit zonder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

8.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel

risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

9.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M’Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen*,

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek

aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op

te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de

beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van

de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

9.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor Kunduz kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten in de verslagperiode. Alle 6 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN 2) Kunduz, dat ook de provinciehoofdplaats Kunduz omvat. Het gaat om een aanval op een controlepost van de taliban, een burger die door ISKP gedood werd op verdenking van spionage voor de taliban en vier incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van ANDSF.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsvername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunduz. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het rechtsplegingsdossier.

9.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

